

בלבבי משכן אבנה

USA 718.521.5231

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245

דע את ביטחונך ביטחון עצמי

עבודת ביטחון מאוזנת

אמנם הגדרנו כי ביטחון מופשט בקב"ה ללא הישענות על שום לבוש הוא היעד הנכסף, אך כאמור זוהי עבודה שלעת עתה רק ליחידים ישנה יכולת נגיעה במדרגה עצומה זו. מאידך ברור כי גם הפיתוח של ביטחון עצמי 'נפרד' על ידי חיזוק כשרונות, תכונות ויכולת הסתגלות כפי שנוהגים אומות העולם והחיצוניים למיניהם, יותר תזיק מאשר תועיל. על כן, הגישה המאוזנת שמתאימה לרוב ככל הציבור עבדי ה', היא בניין וחיזוק הביטחון בקב"ה דרך לבוש תכונות הנפש השורשיות והיסודיות. לפיכך מכאן ולהבא נעסוק בדרכי העבודה לבניין מדרגת ביטחון אמצעית זו.

ידוע ומפורסם מאמר חז"ל - 'כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונים'. כלומר, כשם שלכל אדם ואדם הקב"ה צייר תואר פנים ומראה גוף חיצוני שונה האחד מהשני, כך גם בדעותיהם הבורא צר צורת נפש ייחודית על הרכב תכונותיה וסגולותיה וכוחותיה ומידותיה ודעותיה, לכל אחד שורשים וענפים השונים איש מרעהו.

בכל אדם קיים מגוון של תכונות נפש. תכונות אלו מתחלקות לשני סוגים כלליים: תכונות יסודיות ותכונות מתלוות. התכונות היסודיות הם התכונות איתם האדם נולד. כאשר ישנה תכונת שורש אחת שהיא בית

דע את שמחתך • כוחות שרשי העצבות פרק ד'

נפילת כח הדעת

מה ההבדל בין דעת לבין חכמה, חכמה ענינה, מה שקיבל מרבו, מבין דבר מתוך דבר, ומדמה מילתא למילתא. זה הכלי קיבול שלה. אבל דעת אין לה מערכת של דמיון, כי כשאני אומר זה, אני אומר לא כזה, אלא אני אומר זה. החכמה נאמר בה מאין תימצא. היא נמצאת מהאין. על כן החכמה שאני משיג, אני מדמה אותה לחכמה של מעלה, זה המדמה מילתא למילתא. אבל הדעת כל עיניה, זה.

כשהגיעה מערכת שנקראת 'כ"זה', זה נקרא והייתם 'כ'אלוקים יודעי טוב ורע. כאן שורש הנפילה. כאן חל בעצם ספק במערכת הדעת. כאן שורש הקלקול של הספקות. בחכמה יש כוח של לדמות מילתא למילתא, זה חלק מכוחות החכמה. כשמחילים את זה על מערכת הדעת, כאן בעצם חל בדעת ספק. זה בעצם עומק הקלקול של עמלק.

מכח הדעת נופל גם כח החכמה. בדמיון יש שני צדדים. אני מדמה זה לזה, יש כאן שני צדדים אז אני מחיל ספק. וכשהשתמשתי במערכת החכמה לדעת שיש בה שני צדדים, אז איבדתי את התפיסה שנקראת חכמה. כי לחכמה אין שני צדדים, כל זמן שאני משתמש בחכמה, אנת חכים ולא בחכמה ידיעא, ואני לוקח את מערכת החכמה שלי, להשיג בה ולדמות מילתא למילתא, זה מערכת חכמה דקדושה. אבל כשאני מחיל את הכוח הזה על הדעת, איבדתי את החוכמה, ואיבדתי את הדעת. זה שני השורשים של הקלקול של העצבות. איבדתי את החוכמה, כי החלתי אותה על הדעת. אזי החכמה נעלמה, ואיבדתי את הדעת כי איבדתי את ה- זה. והפכתי רק להיות זה כזה. כאן שני החלקים של העצבות.

האדם נברא בתחילה בכח החכמה, כמו שכתוב אשר יצר את האדם בחכמה. ונאמר בו: כצלמנו, כדמותנו, כעין דמות של מעלה. מכוח כך הוא נברא בכף ידו של הקב"ה. כוח ה- כדמותנו, כף הדמיון. הוא נברא במערכת שיש בה גם דעת, אבל הדעת לא נאמרה לכתחילה, באופן של מעין של מעלה. הוא נברא בצלמנו כדמותנו. מה הנחש בפיתויו אומר? והייתם כאלוקים. באיזה מערכת? יודעי טוב ורע. במערכת של דעת. לא זו ראשית היצירה.

כף היד

בכף היד יש בה שתי חלקים: היא מורכבת מאצבעות, והיא מורכבת מכף יד. האצבעות הם עשר, הכף זה עשרים. זה כף. כוח שמתגלה בעצם בקומת

גוברת על האצבעות, זה חזרה לשורש הקלקול. שנלקח כח האצבעות וחל עליהם כף הדמיון.

כשהאצבע נופלת למטה מהכף, והכף שולטת על האצבע, שמה הדמיון חל על מערכת הדעת. זה עמלק. שם יש ספקות. וגבר עמלק. ועל כן ידי משה כבדות, יש כאן שתי קלקולים: הם כבדים מחמת שחוזר ומתגלה יסוד העפר של העצבות, יסוד העפר של העצבות, אז הוא כבד. אין לך כבד מארבע יסודות. הוא כבד, צריך לשים אבן למטה. יסוד העפר.

לישרי לב שמחה האלוקים עשה את האדם ישר, כאשר האדם יש לו ישרות, מתגלה אצלו האצבע. זה נקרא ישרי לב, ישרי לב. האצבע היא ישרה.

כאשר מתגלה אצלו התיקון של הרקידה, מה מתגלה אצלו? יש לו עצבות של יסוד העפר, והתיקון שלו זה רקידה, מה מתגלה אצלו? מתגלה אצלו הרגליים, מתגלה אצלו התיקון של הכף.

בקלקול הרגליים נאמר ביעקב אבינו (בראשית לב, כו) ויגע בכף ירכו. וכאשר מתגלה תיקון של רגליים, אז מה התיקון? תיקון של הכף. האצבעות של הרגליים הם העשרים, הם הכף, כמו שאומרים רבותינו. האצבעות של הידיים הם עשר. שמחה שחלה מהרגליים, ברגליים לעולם הכף הוא למעלה מהאצבעות. כי האצבעות שמה הם מגיעים לעולם, מהמערכת שנקראת כף, הם כף הדמיון של עשר האצבעות של הידיים. בידיים כאשר ירים משה וגבר ידו, אז האצבעות למעלה מהכף. ברגליים לעולם השמחה תבוא מאותו מקום שנקרא רקידה.

אבל הכף כאשר האדם רוקד, הכף הוא למעלה מהאצבעות. אז מה השמחה שיש שם? זה השמחה לתיקון יסוד העפר.

אבל מכח כך אי אפשר לעבור בשלמות לשמחה. כי הרי סיבת הדבר היה אכילה מעץ הדעת. בידיים חוזר ומתברר המציאות של שמחה, מכוח הדעת שנתקן ששם האצבעות הם למעלה מכף היד. זה שלמות של התיקון. אלוקים עשה את האדם ישר, איפה מתגלה ישרות? באצבע.

עוד נרמז בענין האצבע, והעיר שושן צהלה ושמחה, שושן זה מלשון ששון, והם אותם אותיות. ודרשו חז"ל (מגילה טז, ב) ששון זה מילה. ומצינו בחז"ל על איבר ברית קודש דאמרו (נדה סו, א) לא כל האצבעות שוות. על זה נאמר צהלה. זה גופא השמחה.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את שמחתך

הידיים, מתגלה בם שני אבחנות, כוח שנקרא כף היד, וכוח שנקרא אצבעות.

אמרו חז"ל (חגיגה יב, א) שבתחילה קומתו של האדם הראשון היתה, מסוף העולם ועד סופו, כיון שסרח הניח הקדוש ברוך הוא ידיו עליו ומיעטו, שנאמר ותשת עלי כפכה. בפשטות הקב"ה שם עליו את הכף, והוא התמעט. אך בעומק, הכף התמעטה. הכף היד כוללת את כף היד, וכוללת את האצבעות, בשניהם חל מיעוט. זהו ותושט אליי כפיך. חל מיעוט בתפיסה של כף יד כיד, וחל תפיסה בעשר אצבעות, שהם מערכת שכולה בעצם דעת. כשהגיעה מערכת שנקראת כזה, זה נקרא והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע. כאן שורש הנפילה. זהו ותושט אלי כפיך, שכף הדמיון חלה על הדעת. אם זה רק דומה, אם כן כבר יש שני צדדים. כאן חל בעצם ספק במערכת הדעת.

יש אצבעות, ויש כף היד. כשאדם לוקח את הכף היד, שהיא כף הדמיון, ומחיל אותה על האצבעות, חל ספק בדעת שהוא נקרא זה. מכח כך נופל גם החכמה וגם הדעת. אלו שני החלקי עצבות שנתבארו לעיל.

כח הרמת היד

והיה כאשר ירים משה ידו, וגבר ישראל. מי מרים את היד? משה רבינו. שהוא כח דעת דקדושה, ובו נאמר אתה הראת לדעת. כשמרימים את היד, אז האצבעות הם למעלה מהכף. נמצא שלא חל החכמה על האצבעות, כי האצבעות הם למעלה והכף היא למטה. אזי אני משאיר את הדעת כשלעצמה. ואני חוזר לדעת טוב. אז אני מחווה באצבע.

משעבדים ליבם לאביהם שבשמיים, מה העומק של משעבדים ליבם לאביהם שבשמיים, מחווה באצבע ואמרי, זה ה' קיוונו, סוד התקווה. מכוח מה, מכח הרמת האצבע, והיא גופא הקיוו שהם מקווים לו. כאן חל התקווה שבנפש.

כאשר ירים משה ידו, אזי האצבעות במקומם, והכף במקומה. ואם כן אין עצבות לא מכוח הדעת, ואין עצבות לא מכוח ההסתלקות החכמה, שעל זה נאמר ימותו ולא בחכמה, כשהוא חוזר לזה האופן. אז גבר ישראל, משעבדים ליבם לאביהם שבשמיים, מכוח מה בא השעבוד, מכוח האצבע גופא. אזי האצבע מתקנת את העצב, ומחזירה אותו ל-א'. שעל זה נאמר (דברי הימים א טז, כז) עוז וחדווה במקומו, אצל אלופו של עולם.

אבל כאשר יניח ידיו, הכף גוברת על האצבעות. אם הכף

אב לכל ענפי תכונות היסוד המסתעפות ממנה. לדוגמה: תכונת השורש של אברהם אבינו ע"ה היא מידת האהבה, תכונת השורש של יצחק אבינו ע"ה היא מידת הפחד, וכן תכונות של יעקב אבינו ע"ה היא מידת הרחמים, וכן על זו הדרך.

תכונת השורש וכן שאר תכונות היסוד הנולדות ומסתעפות ישירות ממנה אלו הן תכונות עצמיות של הנפש, הן הם ה-'אני' של האדם. אלו הן תכונות פנימיות קבועות שאינן משתנות או מתחלפות. הן מציאות בלתי נפרדת מהנפש, תמיד הם יתנו ביטוי מסוים בכל תנועה

מתנועות הנפש. פעמים שהביטוי יהיה יותר מורגש וברור, ופעמים הביטוי יהיה יותר דק ופחות בהיר, אך לעולם כוחות השורש נמצאים משפיעים ופועלים.

לצד תכונות היסוד, קיימים בנפש עוד תכונות חיצוניות המתלוות ומתלבשות בנפש לפי הצורך והעניין. אלו הן תכונות שאדם מכשיר את עצמו לקנותם מסיבות

מקריות חיצוניות. תכונות אלו אינן עצמיות ביחס לנפשו, ועל כן אין הן קבועות וחוקיות בה. הם שם באופן זמני, לצרכי עזר, סמך, הגנה, ייצוב, הסתגלות וכדומה. וכאשר יגמר הצורך או הסיבה שהולידה אותם, הנפש תתפשט מהן, והן יעלמו יתפוגגו - היו כלא היו.

תכלית האדם לעבוד את בוראו דווקא על פי תכונות ומידות השורש היסודיות הסגוליות הייחודיות שהבורא עצמו טבע וחקק בנפשו. כך הוא עובד את בוראו עם האני שלו, הוא מי שהוא, הוא כפי שהקב"ה ברא יצר ועשה אותו. לשם כך על האדם ללמוד לזהות להכיר לדעת

ולחוש היטב מהי אותה תכונת השורש ומה הן ענפי היסוד הנולדות ממנה שיועזו והוענקו לו לצורך הצלחתו בעמלו בתיקון חלקו בעולמו.

לאחר שהאדם הכיר את מפת סדרי כוחות השורש של עצמו, על בסיסם הוא מייסד את יסוד נפשו, ועל יסוד זה הוא בונה שלב אחר שלב, נדבך אחר נדבך, את כל קומת בניין הנפש בכללותה על כל פרטיה. על מנת להוציא את כל הכוחות העצמיים הגלומים בו אל הפועל הגמור, להשלמת כל החסרונות שהוטלו עליו.

ביטחון עצמי מתוקן הוא ביטחון הנשען נסמך ונבנה דווקא על בסיס תכונות העצם של הנפש

אין שום עניין וצורך שהאדם יפתח כשרונות ויכולות חיצוניות צדדיות המקבילות נלוות או ניגודיות לתכונות השורש העצמיות שלו, ובהם יעבוד את בוראו. כי כל פניה לכיוונים שאינם שייכים לחלקו בעולמו, רק יטשטשו ויסיטו את האדם מן הדרך המובילה לתיקונו. להיפך, ככל

שהאדם יותר מעמיק ומחדד את הכרתו בתכונות העצם של נפשו, כך ישכיל ויטיב להגיע ליעדו המיועד לו.

העמדת מהלך דברינו עד כה, ביטחון עצמי מתוקן הוא ביטחון הנשען נסמך ונבנה דווקא על בסיס תכונות העצם של הנפש, על התכונה השורשית ותולדותיה היסודיות, על ה-'אני' מי שאני' האמיתי של האדם. אדם שהשכיל לבנות את בניין נפשו על היסודות השורשיים העצמיים שלו, ביטחונו העצמי נסמך על יסודות מוצקים, אמיתיים, פנימיים, תמידיים, קבועים ומציאותיים. כאשר לעולם האדם עמל להשיב ולחדד בלבו

את הידיעה החיה וההכרה הברורה כי הקב"ה הוא זה שהעניק לו יכולות וכוחות אלו, והוא הוא המחיה אותן ומקיימן ופועל מתוכן בבחינת - 'וכל אשר הוא עושה - ה' מצליח בידו'. מה שאין כן, אדם שלא מכיר את נפשו ולא מודע לתכונת השורש שלו, הוא עלול לבנות את בטחונו על בסיס תכונות ויכולות חיצוניות שקיימות בו באופן זמני. אך זהו ביטחון שיועזו רעוע ואינו יציב. שהרי יכולות וכוחות אלו אינם עצמיות בנפש, על כן אין הם כוחות תמידיים, וכאשר הם יעברו מהעולם, האדם ישבר.

זיהוי האני - תכונות הנפש השורשיות

אחר שהובן באופן ברור כי ביטחון עצמי אמיתי חזק ויציב יתכן אך ורק באדם המנהל את מהלכי חייו ופועל את פעולותיו על פי תכונות השורש והיסוד העצמיות שלו, הוא חי את עצמו על פי האני האמיתי שלו, הוא מי שהוא. כעת מוטל עלינו ללמוד ולהבין כיצד ידע האדם מי הוא האני שלו - מהי מפת הכוחות והתכונות המרכיבות את נפשו. מהי התכונה השורשית ביותר של נפשו. מה הן תכונות ענפי היסוד הראשוניות המסתעפות ממנה. ואחריהן להכיר את שאר התפרטות הענפים היותר רחוקים.

הזכרנו פעמים רבות כי מלאכת הלימוד של ההכרה העצמית, זיהוי כוחות הנפש, ההבנה של מבנה מערך מצבת הכוחות, איזונים, תיקונים, מיזוגם, הניצוח והבקרה על כלל המערכת אינה קלה ופשוטה. אלא זוהי מערכה של לימוד ועבודה ארוכת טווח המתפרסת על כל חי האדם עלי אדמות. מכל מקום בחיבור זה נתיחס לדרכי זיהוי תכונת השורש העיקרית כיוון שכאמור היא היסוד עליה נשען הביטחון העצמי בו אנו עוסקים.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך

תהלים, סח, יד – אם תשכבון בין שפתים כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ. ופרש"י, ואברותיה - כנפיה שעופפת בהן. בירקרק חרוץ - פתר דונש בן לברט, החרוץ הוא הזהב, ולכך נתנו המשורר אצל הכסף, וירקרק חרוץ הוא הזהב אשר יובא מארץ החוילה ומארץ כוש, זהב טוב מאד מאד, "לא הוא ירוק ולא הוא אדום", ולכך קראו ירקרק כמו (ויקרא, יג) לבן אדמדם, שאינו לא לבן ולא אדום, לכך נכפל ירקרק אדמדם, עכ"ל. ולפי דבריו זהו ממוצע, בין לובן לאדום. ממוצע בין כסף לבן לזהב אדום, ודו"ק.

ומעין כך וקרוב לכך כתב באבן עזרא (שם) וז"ל, בירקרק - עין הזהב, וכמו ונהפכו כל פנים לירקון, והטעם מהרה תתנער מן השחרות, ויראה הלובן, עכ"ל. ולדבריו אינו אמצע כדברי רש"י, אלא נהפך מהרה משחור - אדום, ללבן, ודו"ק.

אולם ברבינו בחיי (ויקרא, א, יד) מצינו מהלך שונה, וז"ל, והיונים יסודם אש, וכענין שכתוב ביונה, ואברותיה בירקרק חרוץ, כי הזהב ירוק גוון אש, וההכפל בירקרק "לתוקף הדין", עכ"ל. וכן כתב ברד"ק על אתר וז"ל, ואברותיה כירקרק חרוץ - שיש בכנפי היונה נוצה שמזהרת כזהב, וזהב נקרא חרוץ וכו', והזהב המשובח הוא ירוק, עכ"ל. ולשיטתם זהו צד שמאל, אש, דין, זהב. ובאמת זהו נידון לדינא במראות דם נדה אם ירוק נחשב כאדום או כממוצע. עיין תורת הבית (בית שביעי, השער הראשון). ורא"ש (נדה, פב, סימן ד). ותוס' (סוכה, לא, ע"ב, ד"ה הירוק ככרתני). וריטב"א ומאירי (נדה, יט, ע"א). ועוד ראשונים ואחרונים.

והשורש הדק כמ"ש באריז"ל (פירוש ספד"צ, פ"א) וז"ל, בירקרק, שהוא הבינה שנקרא ירוק מפני שדינין מתערין מינה, ובה אין דין כלל, עכ"ל. ודו"ק היטב שהוא ההגדרה השורשית לאברותיה ירקרק. ועיין מצודות דוד לרדב"ז (מצוה תמ"ו). וזהו ואברותיה בירקרק, והיינו שכח המתפשט ממנה "אבר", הוא כזהב "ושורשו" ביונה, אולם לא עצמותה זהב. ועיין מהר"ל (סוטה, יא, ע"ב). וגבורות ה' (פרק מג).

ושורש הדין המתגלה ביונה אינו דין כפשוטו אלא כח גבורה של "שמירה", כאם השומרת את בניה. וכמ"ש (ברכות נג, ע"ב. ומעין כך שבת, קל, ע"א) דמתילי כנס"י ליונה, דכתיב יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ, מה יונה אינה ניצולת אלא בכנפיה, אף ישראל אינו ניצולין אלא במצות. ומהות הצלה זו אינה על דרך טבע, כמ"ש בחת"ס (חולין, קכו, ע"א) וז"ל, פושעי ישראל שאינם בני תורה ואי אפשר להם) להנצל בטבע שהרי אינם בני תורה, ע"כ ניצל ע"י מצות "בדרך נס", שהמצות ג"כ כמו דינר זהב, כדכתיב כנפי יונה וגו', עכ"ל. ודו"ק שזהו מדרגת האם המשמרת, בחינת נס. בחינת נ' שערי בינה, וזהו ים, גימט' חמישים, בחינת ביזת הים, כמ"ש במכילתא דרשב"י (פי"ב). ■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעילון זה

תהלים, נה, ז – ואמר מי יתן לי אבר כיונה אעופה ואשכנה. והנה טעם הדבר שזכר אבר כיונה, יונה דייקא. מצינו בכך כמה טעמים. בב"ר (לט, א) אמרו, למה כיונה, ר' עזריה בשם רבי יודן בר סימון אומר, לפי שכל העופות בשעה שיגיעין הן נחין על גב סלע או על גב אילן ונתפסין, אבל היונה בשעה שהיא יגעה היא קופצת אחת מאגפיה (ונחה) ופורחת באחת, והיא ניצולת ואינה נתפסת. ומעין כך איתא בתוספות (שבת, מט, ע"א, ד"ה בכנפיה) בשם המדרש. והיינו שניצולת מחיבור דקלקול.

ובאבן עזרא על אתר כתב, זכר יונה משאר העופות, לפי שהיא גדלה עם בני"א, ועמה ישגרו המלכים את ספריהם. ומצד כך ע"י אבר היונה נעשה חיבור בין בני"א.

ובמלבי"ם (בראשית, ח, ח) כתב וז"ל, וישלח את היונה מאתו - ונראה שהיא היתה המין הנקראת "יונת האגרת" אשר ישרתו בה בארצות המזרח לשלוח ע"י אגרות, "והיא ממהרת לעוף בזמן קצר מרחק רב" (כי מיני היונה הם כשבעים), ועל מין זה אמר, מי יתן לי אבר כיונה אעופה ואשכונה.

וביאור נוסף מצינו באמרי נעם (וירא) וז"ל, אמר מי יתן לי אבר כיונה - רומז לייחד אליו אבר היסוד, אות ברית קודש, הנקרא בחינת יונה. כמ"ש חז"ל (שהש"ר, ד, ב) יונה אינה מתדבקת אלא לבן זוגה, וע"י בחינת יסוד נתייחד הוי"ה אדנ"י העולה במספר "כיונה", עיי"ש. ועיין עוד עטרת ישועה (ערב יוה"כ, אות יד). ועיי"ש בנוסח ההקפות ליל שמח"ת (אות יח, ו) שכתב וז"ל, יתן לי לעוף אבר עם יונה, עולה תתק"ס, סוד הלוגין שבמקוה, שהוא תיקון לאבר היסוד, כמו יונה שאינה מזדווגת אלא לבן זוגה, עכ"ל. וכל מהלכים אלו בבחינת חיבור ודבוק. וכתב בדבש לפי (מערכת יונה) יונה גימט' ע"א, כמספר סנהדרין גדולה, עכ"ל. והיינו צרוף וחיבור שורש כל כנס"י.

אולם להיפך יש מהלך שאבר כיונה לצורך התבודדות, וכלשון המס"י (פט"ו) וכבר הזכיר דוד המלך ע"ה בשבח התבודדות ואמר, מי יתן לי אבר כיונה וגו', הנה ארחיק נדוד אליו במדבר סלה, עכ"ל. ולכך יצאה היונה לבדה בזמן המבול למקום החרבה, ודו"ק. וכן יונה בן אמיתי נזרק "לבדו" לים, ודו"ק. ועיין ייטב לב (לך לך, ד"ה והיינו דמצינו).

ועיקר זמן הלבד הוא ביוה"כ, שאז נכנס כה"ג לבדו לבית קה"ק, יום שנגלה בו יחידה שבנפש. וכתב בשפתי צדיק (יום א' דסוכות) וז"ל, מי יתן לי אבר כיונה, זהו יוה"כ שמתעלה להיות כמלאכי השרת, שזהו בחינת אעופה, עכ"ל.

כנף, נ-כף, שדרך הכנפים בעוף, ומקביל לכך באדם הם הידים, שעל ידם עולה למעלה. והוא שורש ההתהפכות מתתא לעילא ומלעילא לתתא.

ושורש התיקון של כף היציאה מן היושר, ע"י כפוף, הוא ביום הכיפורים, כפור, כפ-ור. ועיקר מקום הכפרה בביה"ק, בקודש הקודשים, ששם נמצאת הכפורת, כפ-ורת. ושם הכרובים שסוככים בכנפיהם בדוקא. ובעל חי מתגלה צורה זו בדוכיפת, כפ-דוית, כמ"ש (חולין, סג, ע"א) דוכיפת, שהודו (כרבלתו) כפות - כפול. עיין רש"י (דברים, יד, יח).

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה:

כף, כנף, כפר, כפרת, כסף, כפתרים, כפל, מכפלה, נכסף, כשף, כפתר, כתף, דוכיפת, הפך, כפיר, כפוף, כפן, כרפס, שפך, ארפכשד, הפכפך, תהפכות, אכף, נכספה, כפר, כשפים, פרכת. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

במקום אלא א"כ יש כלי כגון "פך", אלא נגרים. אולם כאשר נעשים כפור, נעשים שכבה אחד על גבי השני. והוא היפך שפך, ש-פך, שנשפכים ואינם עומדים במקומם. וזהו כפתור, כפ-תור. שנמצא כשכבה ע"ג דבר אחר. ובהרחבה אסיפת חלקים יחד נקרא כפן, עיין אבן עזרא (איוב, ה, כד). וכן כרפס, כמ"ש (מגילה, יב, ע"א) כרים של פסים, וששוכב עליו ונעשה שכבה, ודו"ק. וכן אריה, אריה קטן נקרא כפיר (עיין זוה"ק, תרומה, קמג), כי האריה כפוף בקטנותו. כפיר, כפ-יר.

והנה בקומת אדם עיקר מקום גילוי כף, בכף ידו של אדם, ונקראת כן מפני שדרכה להתכופף, כגון שסוגר ידו כאגרוף. וכן דרכה להתהפך, פ-כ, להפוך כף ידו. ותחלת הידים בכתפיים, כתף, ת-כף. ויתר על כן גילוי ההפיכה בידי אינו רק בכף יד עצמה, אלא בכל צורתה של היד, שיש לה ב' צורות, ללמעלה, לראשו ומעליו, וללמטה, לרגליו. ומתהפכת להכא ולהתם, וחוזר חלילה. וזהו בחינת

שמות | כ-פ כלי כסף, כפ-ס. הנה כף מלשון לכפוף, כמ"ש הלכוף כאגמון ראשו. והוא היפך ישר, כמ"ש האלקים עשה את האדם "ישר", והמה בקשו חשבונות רבים. וזהו שורש הקלקול, יציאה מן הישרות, וכניסה למהלך של כף, כפוף, עקמימות. כגון רעב הנקרא כפן, כפ-ן. כי הרעב נכפפת קומתו.

וכאשר מכופף את הדבר כיפוף גמור, נעשה הדבר בצורת כפל, כפ-ל, כגון שלוקח קו ומכופף אותו על החלק הקיים. ועי"ז מסתיר את החלק הקיים, וז"ש על הגנב שעשה עין של מעלה כאילו אינה רואה, אזן של מעלה כאילו אינה שומעת וכו', והיינו שכופף עין על עין, אזן על אזן. וזהו מקום היניקה של הכשפים, כשף, כפ-ש. כמ"ש, למה נקרא שמן כשפים, שמכחישין פמליה של מעלה. ושורש הקלקול בגנב מפני שכוסף לממון זולתו, שלכן נקרא הממון כסף, לשון כיסופים, כנודע. כסף, כפ-ס.

וזהו בחינת כפור, כמ"ש כפור כאפר יפזר. כי טבע המים שאינם עומדים

ספר
נפש החיים
שער ד'
עם ביאור
בלבבי משכן אבנה
בקרוב

בלבביפדיה קבלה אלמן - אלמנה

אור א"ס

כשנעשה צמצום ונסתלק אור א"ס ואח"כ נכנס בתוך הקו, וכניסת הקו לחלל הוא בחינת זכר שנכנס לתוך נקבה לחללה. ולפיכך סילוק אור א"ס תחלה הוא בחינת אלמן ואלמנה. וכיון שעתידי לחזור חלקו, הוא בבחינת כאלמנה.

צמצום

כאשר נסתלק אור א"ס ונעשה חלל, שורש לסט"א, נבנה נוק' דסט"א שהיא בחינת חלל (כמ"ש בזה"ק, שמות, קא, ע"א). ועיין כתבי רמ"מ משקלוב (ביאורי הזהר, דף קפ) אלמנה מסטרא דגופא, שהן שרשי הנוקבין דאל אחר.

ואמרו (יבמות, מד, ע"ב) מה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת. אם כה"ג בא עליה. וזהו תולדות הצמצום, שנעשה ממנו חלל (ועיין שם, פח, ע"א, כל שאתה נושא בתו אתה נושא אלמנתו).

ועוד. אמרו (כתובות, יד, ע"ב) איזהו אלמנת עיסה, כל שנטמע בה ספק חלל. מכירין ישראל ממזרים שביניהם, ואין מכירין חללין שביניהם.

ועוד. אמרו (ב"ב, קמ, ע"א) אלמנתו מהו שתמעט בנכסים, עי"ש. סוד נכסים מועטים, צמצום. והיא יוצרת צמצום זה.

ועוד אמרו (שם, כט, ע"ב) דתניא, רבי סימאי אומר, מן הכל עושה רבי עקיבא ממזרין, חוץ מאלמנה לכה"ג, שהרי אמרה תורה לא יקח ולא יחלל, חילולין הוא עושה ואין עושה ממזרים.

ועוד. אמרו (יבמות, פז, ע"א) דתניא דבי ר' ישמעאל, ונדר אלמנה וגרושה יקום עליה. מה ת"ל, והלא מוצאה מכלל אב ומוצאה מכלל בעל. אלא, הרי שמסר האב לשלוחי הבעל, או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל, ונתארמלה או נתגרשה בדרך, האיך אני קורא בה, בית אביה של זו או בית בעלה של זו. אלא לומר לך כיון שיצאה מרשות האב שוב אינו יכול להפר. כי נמצאת בחלל הפנוי. והבן.

והיפך החלל, היפך הצמצום, העמדת דבר במקומו ללא תנועה, כי שינוי המקום הוא שורש החלל. ואמרו (נדרים, סו, ע"ב) ר"ש לא טעים, אמר, ימותו כל בני אלמנה ואל יזוז שמעון ממקומו. כי ר"ש דבק בקודם הצמצום. את פני האדון הו"ה, דא רשב"י.

קו

גימט' דבק. והוא סוד ודבק באשתו. ואף כאשר נעשית אל-מנה, אינו פרוד גמור, כי עדיין יש בה רוחא דשביק בה בעלה, כנודע. ולכך נתקן תיקון הרש"ש להפר דיבוק זה שע"י הקו. וביחוד כח זה נגלה באלמנה שהיא שומרת יבם, שזיקת הנישואין זוקקתה להתייבם. ואמרו (כתובות, פא, ע"א) ואיזהו אלמנה שיש לה שני יורשין, הוי אומר זו שומרת יבם. ועוד אמרו (שם, צו, ע"א) אמר ר' יוסי בר חנינא, כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה, אלמנה עושה ליורשים, חוץ ממוזיגת הכוס והרחצת וכו'. והיינו שעדיין הקו מח-ברם. וחיבור של מזונות הוא חיבור גמור, כמ"ש (נדרים, עג, ע"ב) בוגרת ששהתה י"ב חודש, ואלמנה ל' יום, ר' אליעזר אומר, הואיל ובעלה חייב במזונותיה יפר. ועיין ערך קטן נצח.

ועוד. אמרו (ב"מ, פד, ע"א) עשה בשביל אלמנותי, א"ל (ירמיה, מט, יא) ואלמנותיך עלי תבטחו. בטחון בוטח שהארת הקו תאיר לו.

עיגולים

סוד הגלגול, בחינת עיגול. ואיתא (של"ה, כי תצא, תורה אור, ג) אלמנה רומז לנשמה מגולגלת שנתאלמנה כבר ונתג-לגלה בך, הזהר שלא תגרום שתצטרך עוד גלגול פעם שנית.

יושר

ג' קוים, והוא שורש לכל שלשה, קשר של קיימא. החוט המשולש לא במהרה ינתק. ואמרו (כתובות, ה, ע"א) דתניא, מפני מה אמרו בתולה נשאת בחמישי ונבעלת בשישי, שאם אתה אומר תיבעל בחמישי, למחר משכים לאומנתו והולך לו. שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל, שיהא שמח עמה שלשה ימים, חמישי בשבת, ערב שבת, ושבת.

שערות

מלשון שער וכניסה, כי השערות הם השער כניסה לאדם מלעילא. וכתוב (דברים, טז, יא) והלוי אשר בשעריך, והגר והיתום והאלמנה. והבן שהשערות, שער עליון. ואלמנה שער תחתון, מלכות. והשער התחתון שורשו בעליון. ועיין פרדס רימונים (שכ"ג, פ"א, ערך אלמנה) היא המלכות כאשר אין הת"ת עמה. והכונה, כי מאה שעריה הם בחשך הגלות. והיינו א"ל-מנ"ה, אין מאה שערים. וכשנשאת כתובתה מנה, דהיינו חזרת האור אל מאה שערים. וב-דרך רמז, כתיב (במדבר, יח, כו) המעשר אשר נתתי לכם מאתם, ר"ת אלמנה.

אזן

באזן נגלה אות ה', שהוא השורש לכל נקבה, שהיא בחינת אות ה', כנודע. ומצד כך הזכר נקרא אלמן, לא אלמן ישראל. ונ-קרא פעמים בלשון חז"ל אלמון (כתובות, ז, ע"א. ב"ב, קיא, ע"ב. ועיין ישעיה, מז, ט, שכול ואלמן) באות וא"ו של זכר, והיא נקראת אלמנה, אות ה"ה של נקבה. ואות ה' צורת ד"ו, כמ"ש בעץ חיים באורות האזן, שהוא בחינת ד"ו, שנים. שורש לחוטם פה, דוכ' ונוק'. וכאשר נעשית אלמנה נעשה מד"ו, חד, וז"ש (כתובות, י, ע"ב) בתולה כתובתה מאתים, ואלמנה מנה וכו'. ובגמ' שם, מאי אלמנה, אמר רב חנא בגדתאה, אלמנה ע"ש מנה. והיינו חצי מבתולה שהיא בחינת ד"ו, ולכך יש בה אותיות ו-ה, בתולה, בתל-ו-ה. משא"כ אלמנה, אות ה', חצי מד"ו. ולכך כתובתה חצי. ויתר על כן אמרו (שם, יב, ע"א) ב"ד של כהנים היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז. ולאלמנה מנה (בתקנה מאוחרת), והיינו אחד חלקי ד'. כי היא בחי-נת ד' שבאות ה"ה. ועיין ערך קטן פה.

חוטם

אדה"ר נוצר מן האדמה. וחיבורו אליה בחינת זו"ן, כנודע. ובקלקול נפרד ממנה כאלמן ואלמנה, וחיבורו אליה חיבור של חרון אף. ב"זעת אפיך", תאכל לחם, עד שובך אל האדמה אשר ממנה לוקחת. ומשם השורש לקיטור לע"ז. ובדרך רמז, כתיב (ירמיהו, מד, טו) מקטרת נשיהם לאלהים אחרים, ר"ת אלמן. ומצד התיקון, כתיב (ויקרא, ח, כח) מלאים הם ריח ניחוח אשה, ר"ת אלמנה.

פה

שתיקה, אלמן, אלם-ן, סוד השתיקה. כי החיבור של זוג בבחינת ראוה מדברת. ולכך ההפרדה נקרא אלם, אלמנה. וכתוב (משלי, טז, כד) אמרי נעם מתוק לנפש, ר"ת אלמן.

ועוד. צעקת הפה. וכתוב (שמות, כב, כא) כל אלמנה ויתום לא

בלבביפדיה קבלה אלמן - אלמנה

ועוד. עיין פירוש החייט (על מערכת אלוהות, פ"י) לא מצאנו שבת קול מכרזת באלמון ובאלמנה, כי אינם מן השמים, והם נפשות ענושות. וע"ז אמרו חז"ל זיווג שני קשה לז' ווגו כק"ס.

נוק' סוד השכחה בנוק'. עיין פע"ח (שער הנהגת הלימוד). וכתוב (דברים, כד, יט) כי תקצר קצירך בשדך, ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו, לגר ליתום ולאמנה יהיה. שהוא בחינת נוק', אלמנה, לה ניתן חלקה השכוח.

ואמרו (ברכות, נח, ע"ב) ת"ר, הרואה בתי ישראל בישובן אומר ברוך מציב גבול אל-מנה. כי אשתו נקראת ביתו. כמ"ש בעד ביתו זו אשתו. ועיין ספר הקנה (ד"ה כונת ההודאה) שהכוונה שהאשה המנהגת את ישראל בגלות באלמנות חיות, ועכ"ז בעלה זוכרה ומקרבה ומציב גבולה הוא ישראל. ולכך אמרו (כתובות, נב, ע"ב) על אלמנה, את תהא יתבא בביתי, ומיתזנא מנסכי כל ימי מיגר אלמנותיך בביתי. ואמרו (ב"ב, צח, ע"ב) המקבל מקום מחבירו לעשות לו בית חתנות לבנו, ובית אלמנות לבתו. והבן שהוא סוד בנין חדש בבית האב. דייקא בזמן שגרה בביתו. ואמרו (שם, קג, ע"א) אלמנה שאמרה אי אפשי לזוז מבית בעלי אין היורשין יכולין לומר לה לכי לבית אביך, וכו', עיי"ש.

ועוד. אמרו (כתובות, קא, ע"ב) אלמנה אשה גמורה, בין הכיר בה בין לא הכיר בה, יש לה כתובה.

ומצד הקלקול אמרו (סוטה, כד, ע"א) אל-מנה שובבית, מבלה עולם. וברש"י, בעלת שכינות, הולכת ומבקרית שכינותיה תמיד. היפך שכינה דקדושה.

ועוד. סוד שם, כנודע. ואמרו (ב"ב, טז, ע"א) ולב אלמנה ארנין, דכל היכא דהוה אלמ-נה ולא הוה נסבי לה, הוה אזיל (איוב) שדי שמייה עילוה, והוה אתו נסבי לה. ולהיפך אמרו (ב"מ, קטו, ע"א) אלמנה - עניה אין ממשכנין אותה, שאתה חייב להחזיר לה ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלוך

מרב נחמן, משיח שנצטרע מהו באלמנה, מידחייא דחי, או מיפטר פטר. וזה מכח עתיק שנעתק מן הכהונה.

ועוד. כתיב (תהלים, לא, יט) "תאלמנה" שפתי שקר הדוברות על צדיק "עתק".

אריך שורש אריכות ימים. וכשמסתלק הארתו נעשה אלמן ואלמנה. ובדרך רמז, כתיב (תהלים, כא, ה) חיים שאל - ממך, נתת לו ארך - ימים עולם ועד, ר"ת אלמן.

ועוד. הארת אריך, כתר, מופלאת ובלתי מושגת. וכתוב (תהלים, קלט, ו) ממני נש-גבה לא אוכל, ר"ת אלמן. ובדקות, השגת כתר פלא עליון, מופלא. לעומת כך אריך מתלבש בתחתונים ועי"ז מושג יותר. ועי"ז רמזו מש"כ (דברים, ל, יא) אנכי מצוך היום לא נפלא, ר"ת אלמנה.

אבא כתיב (בראשית, לח, יא) ויאמר יהודה לתמר כלתו, שבי אלמנה בית אביך וגו'. וכן כתיב (ויקרא, כב, יג) ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה, וזרע אין לה, ושבה אל בית אביה כנעוריה, מלחם אביה תאכל. ועוד. שורש הארת אבא, בחיך, חכמה, חך אמר מה, כמ"ש הראב"ד בספר יצירה. וכתוב מה נמלצו לחכי אמרתך, וכן נמלצו לחכי אמרך מדבש (תהלים, קיט, קג), ר"ת אלמן.

אמא אלמן, אותיות אם-לן. כי שורש האלמנות לתתא הוא שינה למעלה, בחינת אחד מששים שבמות. אולם בשינה האדם מתעורר ושב לחיים, וזש"כ (ירמיהו, כד, כז) הם מנשאים את נפשם לשוב, ר"ת אלמנה.

ז"א ז"א נקרא אלמן, בירידת נוק' ממנו לבריאה, שהוא מעין מיתה. כי כל מאן דנ-חית מדרגה מיתה אקרינן ביה. ויתר על כן אמרו (תענית, כ, ע"א) היתה כאלמנה (איכה, א, א) אמר רב יהודה לברכה כאל-מנה ולא אלמנה ממש, אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים ודעתו לחזור עליה.

וכן פעמים ז"א נושא אלמנה, כגון מ"ש (כתובות, נז, ע"א) נותנין לאלמנה ל' יום משתבעה הבעל להנשא.

תענון, אם ענה תענה אתו והיה כי יצעק אלי, שמע אשמע צעקתו. ועוד. אמרו (שבת, לג, ע"א) בעון נבלות פה צרות רבות וכו', ואל-מנות צועקין ואינן נענין.

אכילה. כתיב (דברים, יד, כט) והגר והיתום והאלמנה. אשר בשערך, ואכלו ושבעו. וב-קלקול אמרו (פסחים, מט, ע"א) ת"ר, כל ת"ח המרבה סעודתו בכל מקום, סוף מח-ריב את ביתו ומאלמן את אשתו.

ועוד. בפה נגלה אות דלת, כנודע. מלשון דלת - מקום הפתח. ואמרו (עירובין, קא, ע"א) דלת אלמנה, ופרש"י שהיא אלמ-נה מתקוניה. והוא השורש למ"ש (פסחים, קיב, ע"א) גרוש שנשא גרושה, ארבע דעות במטה, ואב"א אפילו באלמנה, לפי שאין כל האצבעות שוות. ארבעה דייקא.

עינים - שבירה כתיב (תהלים, לד, כא) אחת מהנה לא נשברה, ר"ת אלמן.

ועוד. עין, עינוי. כי שורש כל העינוי תחלתו בשבירה שבאורות העינים. וכתוב (שמות, כב, כא) כל אלמנה ויתום לא תענון. ועיין רמ"ע מפאנו (מאמר השבתות) אלמנה דא-תרע מזלה עבדו לה רבנן תקנתא שתהא נשאית בחמישי, ונבעלת בשישי, דומיא דחוחה שנסתחפה שדה ושלט בה עין הרע, ומיד היתה כאלמנה, כי פרש ממנה אדם ק"ל שנה.

ועוד. אמרו (כתובות, קג, ע"א) אמר אביי, נקטינן, מדור אלמנה שנפל אין היורשין חייבין לבנותו. סוד השבירה חורבן העולמות, וחורבן הבית. ועוד. עיין ריקאנטי (אמור) אלו ד' נשים, אלמנה גרושה חללה וזונה נקראין לבעלי הקבלה ד' חיות של טומאה כנגד ד' חיות הקודש. ואלמנה, כנגד אריה - ראייה.

ועוד. אמרו (קידושין, לא, ע"א) מבין ריסי עיניך ניכר שבן אלמנה אתה. וכתוב (במד-בר, טו, כד) אם מעיני העדה נעשתה לשגגה, ר"ת אלמנה. וסוד אלמנה, מלכיות שנתש-ברו. ועיין ספר הפליאה (ד"ה וראה והבן אש של שכינה) מאחר ואינה מקבלת מבעלה, יונקת מכוחות הטומאה.

עתיק אמרו (הוריות, יב, ע"ב) כהן משיח אסור באלמנה. ואמרו שם, בעא מיניה רבא

מילון ערכים בקבלה • פרצוף לאה

אולם אף שפעמים נחשבים לשנים, מ"מ אינם נבדלים זה מזה, כמ"ש שם (שער יד, פ"ב, מ"ת) וז"ל, וכבר נודע מ"ש בענין לאה ורחל בהיותן עומדין באחורי ז"א, שאז העקביים של לאה נכנסין תוך ראש רחל העומדת תחתיה, עכ"ל. ועיי"ש (שער לד, פ"ב, מ"ת. ושער לח, פ"ג, מ"ת). ובשער הכוונות (דרושי כוונות ק"ש, דרוש ו) כתב וז"ל, כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחים לתקן מעתה כתר דרחל, לפני שעדיין לא נגמרו ליתקן הרגלים של לאה. ועיי"ש עוד (דרושי הלילה, דרוש ד) שביאר מדוע נצרך שרגלי לאה יכנסו לתוך ראש רחל, וזאת ע"מ שרגלי רחל לא יתפשטו למטה לבריאה, אלא יסתיימו בשווה עם רגלי ז"א, עיי"ש. ועיין פתחי שערים (נתיב גדלות דז"א, פתח כג). ופעמים לאה תופסת כל המקום, הן מקומה והן מקום רחל, ופעמים להיפך. ועיין קיצור הכוונות לרמח"ל (תיקון חצות).

ומהות פרצוף לאה ורחל, עיין רמח"ל (כללים ראשונים, כלל לב) וז"ל, ענין שתי נוקבין לאה ורחל הוא, כי הנה יש שני שורשים לישראל, א' - שורש כללי לאומה, לרעים ולטובים מצד היותם ישראל וכו', אך יש שורש אחד לישראל לפי בחינת מעשיהם וכו'. וזה ענין לאה ורחל. לאה היא שורש ישראל, והיא גבוהה מאוד שנעשית ממלכות אמא, והיא במקום המוחין, אך אין בה כל השינויים שיש לרחל, ואין הזווג עמה עיקרי, אדרבא היא עלמא דאתכסיא. אך רחל היא שורש התחתונים לפי ענין מעשיהם, עיי"ש. ועיין עוד אדיר במרום (ח"א, מאמר בפגולתא דשערי אזל חד אורחא. ומאמר שמיה דעתיקא סתים מכולא). ולשם (הקדו"ש, ש"ז, פ"ה) בסוד אחדות לאה ורחל. ועיין ליקוטי הגר"א (סוף ספד"צ) וז"ל, ענין לאה ורחל, כי שתי בחינות במלכותו ית"ש. אחד מצד שאנו ממליכין אותו, שזהו תכלית כל העבודה וזהו בחינת נוק' (רחל), אבל בחינת שנית שנתגלה מלכותו בעולם מצד אותות כמו במצרים (וזהו לאה), עיי"ש. וז"ל הפתחי שערים (נתיב אורות אח"פ דא"ק, פתח ז) רחל, היא עקרת הבית, המנהגת את התחתונים לפי מדרגתם. לאה, היא בבחינה עליונה יותר ממדרגת התחתונים, ולכן היא טפלה לרחל.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שלישי"א במיוחד לעלון

ז"ל העץ חיים (שער ד, פ"א) לאה מבחינת מלכות דתבונה וכו' (ומקומה בקומה הכללית) פרצוף לאה שהיא מתחלת הדעת דז"א, עד החזה שלו, עכ"ל. ועיין שער רחל ולא (פ"ד) שלאה היא אחורים דמלכות דאמא. ושיטת הלשם שלאה היא בינה דמלכות הכללית. עיין הקדו"ש (פ"ז, פ"ה). ובפרטות יש בחינות רבות של לאה, י"ח לאה. עיין שער המצות (שופטים). וכן נקראת שרי, עיין עץ חיים (שער פ"ח מ"ת). ומלאה יוצאה זלפה, עיי"ש (שער מח, פ"ב). ושורש לאה באות ה' אחרונה של שם ס"ג, שם התבונה. כמ"ש שם (שם, פ"ג) וז"ל, ה' זו צורתה ד"ו כנודע, כי הלא תבונה זו התפשטותה ב"ס דז"א כנ"ל, וכנגד הד' של ה' יצאה מכח זאת התבונה מאחורי ז"א, סוד ד' קשר של תפילין, וכנגד ו"ס של הז"א. הרי כי ה' זו עשתה סוד ו' וסוד ד' שהיא לאה שהיא ד' אחורי ו' שהם ו"ס ראשונים דז"א, עכ"ל. ואופן הזיווג של לאה עם ז"א, עיין עץ חיים (שער ט, פ"ג, מ"ת). וצורת מעמדה של לאה נתבאר בעץ חיים (שער לא, פ"ה, מ"ת) וז"ל, לפני לאה כנגד אחור דז"א, ואחור דרחל כנגד אחור דז"א, עכ"ל.

ושורש התגלותה ויצאתה נתבאר בעץ חיים (שער כג, פ"ד, מ"ת) וז"ל, וכאשר נכנסו המוחין תוך ז"א, יוצאת דרך אחור בחינת לאה, כנ"ל, וכאשר הונח הכתר על ראש ז"א, ירד גם הוא ונתפשט עד החזה כנ"ל, והלביש וכיסה את לאה העומדת שם פניה נגד אחור ז"א, והכתר מלביש ומכסה אחור לאה, ועיי"ז אין החיצונים שולטין באחורים שלה, וגם הלבון ההוא (עיי"ש שכתב ששורש לבנונית זו הוא מאמא, עיי"ש) ממתק הגבורות והדנין הקשים שבאחורים של לאה, עכ"ל.

והנה למטה ממקום לאה, הוא מקומה של רחל, וכלשון העץ חיים (שער הכללים, פ"א) והנה לאה מגעת עד חזה דז"א, ומשם מתחלת רחל, וז"ס אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, כי עד שתכלה מלכות עלאה ממש, אז שם מתחלת מלכות תתאה רחל, עכ"ל. וכן כתב שם (שער ח, פ"ו, מ"ת) וז"ל, ונמצא שרגלי לאה עד שלישי ת"ת דז"א, שהוא בחזה שלו, ומשם ולמטה מתחיל ראש רחל, עכ"ל. ויחדיו הוא פרצוף אחד שלם, כמ"ש שם (שער יג, פ"ב, מ"ת) וז"ל, בנוקבא כלול לאה ורחל, והכל פרצוף אחד, עכ"ל. אולם נחלקים לשנים.

כדי לקבל את המילון מההתחלה, אנא בקש לכתובת info@bilvavi.net

אנציקלופדיה מחשבה

חולון יום ד' 20:30

משפ' אליאס

רח' קדמן 4

לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה'

יום ג' 20:30 בדיוק

ישיבה ראשית חכמה

רח' בן ציון אטון 8 הר

חוצבים

ישראל 073.295.1245 ■ USA 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת rav@bilvavi.net

או בפקס: 03-548-0529 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה,

נא לציין מספר פקס שזמן תמיד, או את מספר התא-הקולי של הפקס]